

„Пирински приключения“ , или все по-знаещи и можещи в планината

Четвърта година група ученици от гр. Велико Търново и гр. Елена, членове на ТД „Трапезица - 1902“ на възраст от 13 до 16 години, организирани от своите ръководители и планински водачи – Виолета Богданова и Соня Гавраилова трупат знания и опит в планинарството, но най – вече се забавляват заедно.

След първия лагер по планинарство в люлката на българския алпинизъм – Мальовица в Рила планина където децата направиха своите първи стъпки в ориентирането, катеренето на скали и планинарството, изкачвайки вр. Мальовица /2760 м./. Следващата година бяха на вр. Ботев, а през миналата изкачиха връх Мусала и то почти при зимни условия, но... през лятото.

Сега погледите им бяха отправени към вр. Вихрен /2914м./в Пирин планина. Седем дни младите планинари бяха поставени при различни изпитания. Дълго пътуване с влак и автобус, често превалияване на дъжд, тежки раници, липса на интернет и обхват на телефоните. Пътеките покрити с много камани, а на места и обрасли в клек не са от лесните. Ранно тръгване /06:00 часа/ към вр. Вихрен и по стръмна скална пътека на слизане към /казаните/. Усилието беше възнаградено с много положителни емоции, среща с много туристи-стари и млади, които ги поздравяваха заради внушителната група от 31 души /заедно с малката Яна на 8 години/, незабравимите панорамни гледки, но най-голямото вълнение беше от намирането на истински еделвайси. Преходите бяха от 5 до 8 часа, а вечер всички имаха сили да се забавляват с игри, но не виртуално, а в действителност. По време на почивките разговорите винаги се вплитаха с теми от програма „Планинари“. Говореха си за опасностите в планината, за храненето и физическата подготовка през годината, за да е лесно по време на походите, за билките, за цветята, за това как да се разпознава лошото време или пък как да се използва азимутната маркировка там, където я има, колко да тежи раницата и какво да има в нея.

По традиция завършихме в цивилизационен вариант, хотел , басейн, релакс в с.Баня. По време на 10 часовото връщане с влак планирахме следващия поход Родопска планина.

Виолета Богданова

Отзиви, впечатления и вдъхновения:

„Връщаме се ний сега от пътешествие, изпълнено с веселба.
Високо в Пирин планина,
Видяхме чудна красота.
Езера студени, бистри
Облаци кристално чисти.
И гори с лъчи облени, ни посрещаха засмени.
А в хижите самотни, купони правехме страхотни.
Тези чудни дни ще светят вечно в нашите очи,
Защото с усмивка на уста, заедно „превзехме“ Пирин планина.
И макар с болки в гърба
Или с пришки на крака вървахме с гордо вдигната глава.
И в трудностите си подавахме ръка.
А днес чакаме с нетърпение мига,
В който ще изкачим Родопа планина.“

Валя – ученичка

„Наистина планината сплотява хората. Изправени пред общи предизвикателства, изпълнени с ентузиазъм и еднакво прехласнати пред красотите на природата, всички ние ставаме близки и обични.

Как искам още следващата седмица да мога да продължа тази приказна Одисея, заедно с всичките ми нови приятели, някъде другаде, някъде там, но все в планината.“

Боян – ученик

„Планината ни привлича с чистия си въздух, с тихо ромулщите поточета и невероятната растителност. И тази година се събрахме, търсейки приключения, силни емоции, нови приятели. Силното усещане за приключение ни застигна още първия ден. То не беше малката авария с автобуса, която преодоляхме много организирано и със смях, а това, че разбрахме процента на истинност в репортажите на болшинството от българските медии.

Никой не се интересува каква е идеята, която ни събира, на какво сме се научили и се учим в планината. За това, че никой не пие и не пуши в групата. Времето прекарано заедно ни сближава и ни създава усещане за едно голямо семейство. Кулминацията в този поход бе изкачаването на вр. Вихрен и не по – лесното слизане, което, ако не се изпита е трудно да се опише. Сбъдна се и мечтата ми да видя еделвайс.

В заключение бих казала, че не бих заменила и нито миг с тази седмица със скучния градски брътвеж.

Благодаря на Бог, че съм тук и на изключителните ни ръководители, без които този поход нямаше да е това, което беше.“

Теодора – ученичка

„Когато хората пожелаят да се почувстват като богове, се качват високо в планината, където водата е бистра, въздухът прозрачно чист, цветята омайни, уханията прекрасни, красотата неподправена. Там духът се извисява докъдето му позволиш. Там старите се чувстват млади, немощните – здрави, уморените – бодри, отегчените – живи.

Там Майката Земя ни показва СИЛАТА И ВЕЛИЧИЕТО СИ и ни дарява с част от любовта си.

Жалко, че се отдалечаваме от планината, но съм сигурна, че си отиваме по – силни, по – мъдри и мъничко по - добри“

Боряна – приятелка